

— Намъри ме, — отговорилъ Скришко, — но азъ ще се скрия още два пжти и, ако и тогава ме намъришъ, прави съ мене, каквото искашъ.

Съгласила се царската дъщеря, защото Скришко билъ хубавецъ и смѣлъ. Никой преди него не се крилъ така.

На другия день Скришко нагрѣлъ перцето на орела и зачалъ. Следъ малко небето се затъмнило, и голѣмиятъ орелъ кацналъ до Скришко.

— Каква беда те кара да ме викашъ, Скришко? — попиталъ орелътъ.

— Имамъ облогъ съ Златно Слънце, искамъ да се скрия. Ходихъ при голѣмата риба, тя ме скри на дъното на морето, но тамъ ме намъри Златно Слънце. Ти ще можешъ ли да ме скриешъ по-добре?

— Качи се на мене и се дрѣжъ здраво.

Литналъ орелътъ. Като стрела преминалъ презъ облалитѣ и стигналъ до звездитѣ. Чудно хубаво било тамъ. Скришко гледалъ смаенъ. Звездичкитѣ цвѣтели по синьото поле на небето, а срѣдъ тѣхъ сребърниятъ месечко се усмихвалъ.

Следъ малко задумкало барабанчето, и Златно Слънце се показала задъ облацитѣ. Следъ нея оставала златна пжтека.

— И тукъ те намърихъ, Скришко, — извикала царската дъщеря.

Скришко възседналъ пакъ орела и се върналъ на земята.

— Утре по това време пакъ ще се видимъ, — казала царкинята.

Слѣзълъ Скришко на земята, седналъ да си почине отъ дългия пжтъ и се замислилъ. После извадилъ космитѣ на Кума Лиса и ги нагрѣлъ. Ето следъ малко пристигнала и тя.

— Каква беда те е постигнала, Скришко, та ме викашъ? — попитала лисицата.

Скришко ѝ разказалъ всичко.

— Ехъ, това е лесна работа, — отговорила лисицата. — Ела съ мене да отидемъ до царскитѣ палати. Като се мръкне азъ ще те скрия така, че Златно Слънце и да спуска барабанчето си, пакъ нѣма да те намъри.

Стигнали до двореца. Като се мръкнало, тѣ прескочили въ градината. Тамъ имало едно дърво, което всѣки день раждало по една ябълка толкова голѣма, че изпълвала сама цѣлъ кошъ. Денемъ дървото вързвало плода, ябълката презъ нощта узрѣвала, а на сутринята сама падала отъ дървото.

Скришко и Кума Лиса легнали край дървото и зачакали ябълката да падне. Когато паднала ябълката, лисицата скочила и я задълбала съ ноктитѣ си. Като я издълбала, тя казала на Скришко:

— Влѣзъ сега въ ябълката, а азъ ще те захлупя. Тука Златно Слънце нѣма да те намъри.

Скришко се крилъ въ ябълката, а Кума Лиса си отишла. Рано въ утрото царската дъщеря излѣзла да се разходи изъ градината. Като видѣла ябълката, тя поржчала да я занесатъ въ стаята ѝ.